



۲۰۱۸/۱۱/۲۱

عارف عباسی

اندر باب حکومت مؤقت!



بر اساس ابلاغیه دفتر سیاسی عطاء محمد نور، این مفکوره تراوش اندیشه سیاسی شخص عطاء محمد نور با موافقت مؤلفین سیاسی اوست که مورد غور مقامات امریکا قرار گرفته و آنرا اعلام نموده اند! (از طرف امریکا تائید نشده) مرتضی جلالی معاون مدیر دفتر سیاسی نور می گوید که این پیشنهاد برگشت به اوضاع هفده سال قبل نبوده بلکه گذاری است از نابسامانی های کنونی و استقبال از یک آینده بهتر.

بی کفایتی و عدم ظرفیت حکومت فعلی و کمیسیون مستقل نظارت بر انتخابات در انتخابات پارلمانی بکلی مشهود است، به قرار اظهار آقای جلالی.

به اساس این طرح پیشنهادی آقای نور حکومت مؤقت برای دو سال تحت شرایط آتی تشکیل می گردد:

۱- زعیم این حکومت حق اشتراک را در انتخابات آینده ریاست جمهوری ندارد. (این که این زعیم چگونه و توسط کی ها تعیین می گردد معلوم نیست "مبصر").

۲- رئیس حکومت مؤقت دارای کلیه صلاحیت های اجرایی بوده و من جمله:

الف - تعدیل مقررات انتخابات و عزل تمام کمیشنر های کمیسیون انتخابات.

ب - انعقاد لویه جرگه.

ج - تعدیل قانون اساسی.

د - ایجاد مقام صدارت و با سه معاون.

صلاح الدین ربانی با زلمی خلیل زاد در مورد تشکیل حکومت مؤقت موافقه نموده و طرفداران این طرح حکومت مؤقت را وسیله و متضمن تحقق آرمان صلح می پندارند (طول و تفصیل معلوم نیست مبصر).

نقش زلمی خلیل زاد و دیدار های پیهم او از یاران قدیمش انگیزه بنیادی ایجاد این مفکوره است. اصلاً این که خلیل زاد را چه فکری در خیال است مشت پوشیده و هزار دینار است چه خلیل زاد به ملت افغانستان و به حق حاکمیت ملی شان ابداً وقعی قائل نیست و این که با مشتریان پیشین چه می گوید و چه دستور می دهد هم معلوم نیست، و کس نمی داند که چگونه حکومت مؤقت صلح متوقعه را بار می آورد و به کدام طریق.

در این شرایط دو موضوع را می توان پیش بینی کرد:

یک - طالبان از مذاکره با حکومت فعلی ابا و ورزیده اند. آیا ایجاد حکومت مؤقت صرف زمینه سازی برای مذاکره با طالب است؟

دو - و یا احتمالاً طالبان در حکومت مؤقت شامل می شوند و این شمول بر اساس کدام رهکرد و توافقنامه صورت می گیرد؟ و در حکومت مؤقت طالبان با کدام احزاب و حلقات سیاسی ائتلاف می نمایند؟ و این تقسیمات مقامات در تشکیل حکومت مؤقت چگونه عملی می گردد؟

با بلدیت کامل با فرهنگ افغانستان، وقایع، جریانات و گزارشات هژده سال قبل امکانات عملی کنار هم قرار دادن دو درنده خو و دو دشمن دیرینه در یک نظام و توقع مصلحت، آشتی و هم دگر پذیری را در سر پروراندن جداً قابل تأمل است.

آیا این نوع شرکت گشودن یک درب فراخ جنگ دیگر داخلی و برپادی کلی افغانستان نخواهد بود؟ این که آقای نور و مؤتلفین شان به کبوتران سپید صلح تبدیل شده باشند و یا طالبان گذشته را به این سادگی فراموش نموده اند؟ در طرح ابتکاری بی نظیر سیاست مدار بی همتا موقف پارلمان افغانستان روشن نیست، که آیا پارلمان برای دو سال تعلیق می گردد و یا وجود می داشته باشد. اگر باشد چه صلاحیت ها را مطابق کدام قانون دارا است؟ و توسط کدام مقررات پارلمان حکومت مؤقت را مورد نظارت قرار می دهد؟ و همچنان کدام مرجع با صلاحیت حکومت فعلی را منحل و حکومت مؤقت را اعلام می دارد؟ کودتای نظامی؟ و یا اشغال ارگ توسط طالبان با سرجنبانی ائتلاف کبیر ملی!!! و دعا دادن امریکا به هر دو توسط خلیل زاد؟

این مفکوره (حکومت مؤقت) در داخل افغانستان به عکس العمل های متفاوت و بیشترین منفی مواجه شده.

حتی رهبر ائتلاف کبیر ملی! محمد ناطقی می گوید که اگر حکومت مؤقت و به تأخیر انداختن انتخابات ریاست جمهوری صادقانه برای ما صلح همه جانبه و تضمین شده می آورد قابل قبول است و اما اگر روزانه به هزاران بی گناه ما قتل عام شده و یا بی جا می گردند و جوانان قوای نظامی و دفاعی ما کشته می شوند حکومت مؤقت و تأخیر انتخابات ریاست جمهوری پا بوسی و کسب خوشنودی و رضائیت طالبان چیز دیگر نیست که به هیچ وجه قابل قبول نیست. افغانستان باید از یک موقف قوی نظامی و سیاسی با طالب مذاکره کند نه کرنش و تن دادن به هر شرط و قبول خواسته های تحمیلی ایشان.

اهل خبره سیاسی، وکلای مشرانو جرگه و ولسی جرگه این آوازه را نهایت غیر عقلانی، غیر عملی و منافی اصول پذیرفته شده نظام سیاسی تلقی نموده اند. این طرح ملت افغانستان را در تاریکی، ناتوانی و فاقد صلاحیت و قدرت اراده ملی قرار داده در حالیکه دلیل قوی تأمین صلح پایدار توسط این ابتکار معلوم نیست و نتایج مذاکرات خلیل زاد با طالبان و شرایط ایشان با اقدامات مثبت برای رفتن در طریق صلح جزء اسرار نگهداشته شده و ملت از آن آگهی ندارد. دوستان و مشاورین حامد کرزی از این مفکوره حمایت نموده اند.

موقف رسمی حکومت امریکا :

اگر سیاست نهانی دیگری نباشد، سخن گوی وزارت خارجه امریکا هیدر نورت (Heather Nauert) اظهار داشت که حکومت امریکا به انعقاد انتخابات ریاست جمهوری افغانستان در ماه اپریل سال ۲۰۱۹ متعهد است. وی افزود که

اکثریت مأمورین و سیاسیون امریکا معتقد اند که در جنگ ظفر نیست و راه معقول حل معضله مذاکرات سیاسی است و امریکا سعی می ورزد تا زمینه یک صلح پایدار را به رهبری و مدیریت افغان ها فراهم سازد.

حکومت افغانستان:

هارون چخانگیری سخنگوی اشرف غنی به صراحت گفت که پیمودن طریق دموکراتیک یک امر حتمی است هر نوع اقدام دیگر علیه خواست اکثریت ملت بوده قابل قبول نیست و امروز بار دیگر منابع ریاست جمهوری آوازه ایجاد حکومت موقت را رد نموده تعهدات خود را برای انعقاد انتخابات ریاست جمهوری در ماه اپریل ۲۰۱۹ با جدیت و قاطعیت ابراز نمودند.

یک مملکت یک بار غرض تنظیم زندگی سیاسی، اجتماعی و اقتصادی خود یک نظام مشخص سیاسی را بر می گزیند، یکی راه دکتاتوری و مطلق العنانی (توسط قدرت نظامی و شیوه استبدادی) در پیش می گیرد و دیگری نظام دین گرایی را انتخاب می کند و دیگرانی دموکراسی را ممثل اراده مردم، حاکمیت ملی و تأمین حقوق مدنی مردم پنداشته آن را توسط یک وثیقه ملی که قانون اساسی گفته می شود تثبیت و تنظیم می کنند.

بعضی کشور ها در طی این طریق پیش کسوت اند و مردمان شان از لحاظ فهم، دانش و سطح بلند تر تحصیل مفاهیم و ارزش های این نظام را درک می نمایند و زعمای شان که توسط آراء عامه به اریکه قدرت تکیه می زنند به پیروی از اساسات و اصول نظام و قانون اساسی حلف وفا داری یاد نموده خود را حافظ منافع ملی در چوکات این نظام دانسته و خود در برابر قوانین مسؤل و جواب ده اند.

ممالک دیگر، در این سفر سیاسی نو پا و کم تجربه بوده هم مردم از لحاظ بلدیت و تطابق به اصول، قوانین و مقررات و ترک عنعنات متداول و عادت نمودن به عرف و شیوه قبیلوی و عشایری و یا تازه بیرون شدن از یک نظام استبدادی و یا رهایی از یک حالت بحرانی و جنگ داخلی مشکل داشته و این بی تجربگی و پائین بودن سطح دانش مردم زعامت علیل و ناتوان و نا بخردی را بار می آورد که دموکراسی را وسیله بهره برداری ها و منافع شخصی، خانوادگی و حامیان خود قرار داده به تقلب، فساد و بی عدالتی و قانون شکنی مبادرت ورزیده و یا بیگانه برای شان زمام دار می سازد.

که البته ما در ردیف دوم قرار داریم.

پنجاه سال قبل ما در عالم مشکلات، نابلدی، بی تجربگی و خاطرات ناگواری اولین قدم را در طی این طریق گذاشتیم که مسلماً عاری از نواقص، معایب و نارسایی ها نبود ولی متدرجاً سیر تکامل خود را پیموده و به سوی اصلاح و بهبود می رفت اما با سوء استفاده از نام آزادی، دسایس بیگانه و خود خواهی ها و قدرت طلبی ها، این راه به روی ملت افغانستان بسته شد و عواقب بس ناگوار، فلاکت بار و تباه کنی بار آورد.

معایب، نواقص و نارسایی های یک نظام قبول شده توسط درایت، فراست، مبارزات همگانی قشر آگاه و ارتقاء سطح دانش مردم و عدم مداخلات بیگانگان قابل اصلاح است، و چاره جویی های نیم راهه رفتن توسط کودتای نظامی و یا

به بیراهه کشاندن نظام قانونی توسط ایجاد حکومت «وحدت ملی» و یا حکومت مؤقت عدول علنی از تعاملات سیاسی جهانی و اصول پذیرفته شده نظام دموکراسی است.

قانون اساسی در حال دگرگونی اوضاع و حالات غیر قابل نظارت و وخیم را با اعلام حالت اضطرار توضیح نموده .

سؤال عمده و اساسی این است که:

- در شرایط کنونی کدام مرجع صلاحیت از بین بردن حکومت فعلی (ولو که ناکام است) و ایجاد حکومت مؤقت را دارد؟
- آیا ائتلافی که به نام ائتلاف کبیر ملی شناخته می شود واقعاً ممثل اراده اکثریت ملت افغانستان است؟ و نمایندگی از مردم و خواسته های شان می کند؟
- و آیا این ائتلاف از لحاظ قانونی صلاحیت اتخاذ چنین تصمیم بزرگ که با سرنوشت مملکت سر و کار دارد دارا است؟
- نتایج مذاکرات صلح با طالبان چیست؟ و آنها برای قبول صلح حاضر به چه تغییراتی در موقف خود اند؟ و چرا نقش حکومت مؤقت به حیث یک وسیله تأمین صلح توسط نماینده صلح امریکا آقای خلیل زاد توضیح نمی شود. چگونه انحلال این حکومت، به تعویق انداختن انتخابات و حکومت مؤقت متضمن تأمین صلح پایدار است؟

این سوالات جواب می خواهد و توضیح طلب است.



تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده را مطالعه کنند، می توانند با اجرای "کلیک" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به فهرست "آرشیف" شان رهنمائی شوند!

اندر باب حکومت مؤقت!

A_abasi_andar_baab_e_hokumat_moaqat.pdf